

спільної мови з попереднім нашим спілчанським керівництвом. Дякувати Богу, нішній голова Рівненського обласного осередку Національної спілки художників України, відомий скульптор Петро Подолець пішов мені назустріч – виділив у моє розпорядження виставковий зал на два тижні: з 15 березня (переддень вродин художника – ред.) до 1 квітня. На суд шанувальників мистецтва буде виставлено близько півсотні робіт. Великих і невеликих (за розміром), старих і нових. Тут знайдеться місце для акварелі, графіки, туші, гелі, фломастера, гравюри, олії й акрилу. В основному – пейзажі, портрети й натюрморти. Вистав-

ка називається «Моя Україна» і присвячується моїй рідній землі й найдорожчим для мене людям – татові, Аркадію Григоровичу, і мамі, Ганні Євдокимівні.

– **Якщо персональну виставку ви планували організувати ще три роки тому, то, мабуть, уже повністю готові до її відкриття?**

– Якби ж то так. Нині мені, як тому студентові перед екзаменом, годин у добі не вистачає. Тому рано встаю, пізно лягаю: щось поправляю, переписую, починаю нові твори. Час біжить. Робота добре ладиться зранку, з 5 до 9-ї, і вдень, після обіду. Решта часу йде на замальовки,

який у той день гармонійно перегукувався з природою, я передав на полотні. Сама картина невеличка (30 на 40 сантиметрів), але всіх притягує до себе якоюсь загадковою магічністю. Навіть тих, хто особливо мистецтвом не цікавиться.

На виставці, скажімо, буде написаний фломастером портрет уже, на жаль, покійного рівненського художника Миколи Годуна, яку я назвав «Кум Микола». Ми з Миколою Годуном дружили, разом вчилися в художньому училищі імені Митрофана Грекова в Одесі, малювали, влаштовували виставку.

Відвідувачі виставки побачать портрети: актора Леоніда Бикова, якого я дуже любив; заслуженого артиста України Олега Мосійчука, якого малював з натури; колишнього директора Рівненської художньої школи Анатолія Мартиненка, якого я дуже пова-

ми з Миколою Годуном дружили, разом вчилися в художньому училищі імені Митрофана Грекова в Одесі, малювали, влаштовували виставку.

Відвідувачі виставки побачать портрети: актора Леоніда Бикова, якого я дуже любив; заслуженого артиста України Олега Мосійчука, якого малював з натури; колишнього директора Рівненської художньої школи Анатолія Мартиненка, якого я дуже пова-

бував на декількох виставках. Хто тільки не пропонував за неї непогані гроші, але я нікому не віддав її.

Є ще кілька робіт, які не продаються. Але що про них розказувати? Краще прийти на виставку і побачити їх.

– **А з нових робіт щось буде?**

– Так. Я, правда, поки що не придумав назву до цієї картини. Це пейзаж, на якому над полем і старою хатою летять лелеки, а попереду – качки. Намалював її фактично на одному подиху. На Водохреще набрав у храмі свяченої води, накупив продуктів для своєї тітки (меншої маминої сестри), сів у маршрутку і поїхав на свою малу батьківщину – до Великої Омеляни. У селі, де я народився, сховався на цвинтар, провідав могили рідних. А далі взявся за улюблені замальовки. Блокнот і фломастери, як правило, зі мною. Того дня на-кидав етюдів з лелеками, зимо-

Маки.

розпочався з подарованої батьком коробки олівців. Хоча мені тоді було п'ять років, як сьогодні пам'ятаю ту «Райдугу» з шістьма кольоровими олівцями. Я ними малював усе і скрізь. Навіть пічку тітці своїми «шедеврами» розмалював.

А вже пізніше була художня школа, художнє училище, копітка праця і визнання. Першими моїми критиками завжди були і залишаються батьки. Тато, бува, заходить до мене в майстерню, постоїть-подивиться, щось підкаже-порадить, добрим словом підбадьорить. У мамі – своє бачення. Хоча вона здебільшого хвалить мої роботи, трапляється, що й критикує. То їй фон надто темний, то відтінок не той. У мамі свій мистецький погляд. Вона в мене знала вишвальниці. До речі, її рушники прикрашають мої картини і полотна Миколи Годуна, яких багато у батьківській хаті. Мама дуже любила Миколу. Він усе збирався написати її портрет, але не встиг.

– **А ви пробували написати портрет мамі?**

– Бабусин портрет вже визрів у моїй уяві. А от для мамі ще не знайшов образ. Значить ще не час. Напевне, ще все попереду.

Розмовляв Василь GERUS

Зимовий пейзаж.

